

Ένα κάθε μήνα.

Άγαπητοί μου ένοριτες,

Κάποια προηγούμενη φορά γράψαμε για δύο άμαρτωλά και καταστροφικά πάθη, πού ταλαιπωρούν ένα πλήθος ανθρώπων. Είναι τά πάθη τής μέθης και τοῦ καπνίσματος, τά όποια ό άνθρωπος μπορεί νά τά καταπολεμήσει και νά έλευθερωθεῖ άπ' αυτά, όταν προσπαθήσει και θελήσει νά άγωνισθεῖ μέ είλικρίνεια νά τά κόψει, και όταν έπικαλεσθεῖ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ. Η χάρη τοῦ Θεοῦ και ή προσπάθεια ή δική μας έχουν πάντοτε θετικά άποτελέσματα.

Όμως ό «κόσμος», ό έσμός τῶν παθῶν δέν έξαντλεῖται μόνο σ' αυτά τά δύο. Οἱ άγιοι πατέρες τής Έκκλησίας μας, άναδιφώντας τήν ψυχή τοῦ ανθρώπου διέκριναν ένα μεγάλο άριθμό άμαρτωλῶν παθῶν, πού ταλαιπωρούν τόν κάθε ένα άνθρωπο αλλά και τήν κοινωνία όλόκληρη. **Ένα άπ' αυτά τά πάθη είναι και τό πάθος τής κλοπῆς.**

Δέν ύπάρχει άνθρωπος πού νά μήν έκλεψε έστω και μία φορά. Εἴτε σέ μικρή ήλικία εἴτε σέ μεγάλη, εἴτε εκούσια εἴτε άκούσια, εἴτε άπό περιέργεια, εἴτε άπό άνάγκη, εἴτε για νά δείξει ότι μπορεί νά κλέψει, εἴτε άπό έπιθυμία πλουτισμού, εἴτε άπό όποιαδήποτε παρόρμηση.

Μικρές κλοπές, μεγάλες κλοπές, τεράστιες κλοπές. Από περίπτερα, από πολυκαταστήματα, από έπιχειρήσεις, από εργοστάσια, από νοσοκομεῖα, από γραφεῖα, από Έκκλησίες, από τό δημόσιο, από Δήμους, από σπίτια, από συμμαθητές, από γείτονες, από χωράφια, από παντοῦ.

Και δέν είναι μόνο ή κλεψιά, είναι και ή νοθεία στά τρόφιμα και στα διάφορα είδη, είναι τό κάλπικο ζύγι ή μέτρημα, είναι οἱ άδικες πληρωμές τῶν εργαζομένων. Η νοθεία σέ πάμπολλους τομεῖς τής ζωῆς και τής συναλλαγῆς τῶν ανθρώπων.

Τό πάθος τής κλοπῆς είναι πραγματικά μία μάστιγα τῆς

κοινωνίας. Ταυτόχρονα είναι και ένας πραγματικός παραλογισμός.

Διότι κανείς δέν θέλει νά τοῦ κλέψουν, όμως όλοι κλέβουν τούς άλλους. Μέ τήν κλοπή έχουμε άναστάτωση όλης τής κοινωνίας. Γίνονται καταγγελίες, δημιουργοῦνται μίσση, έχουμε έκδικήσεις, προχωροῦμε σέ νέες άδικίες, καταφεύγουμε σέ πονηριές, έπιδιώκουμε παράνομο πλουτισμό, οδηγούμαστε στην σπατάλη, ζοῦμε μέ άσωτία, καταντοῦμε στή φτώχεια, μέχρι και έγκλήματα μποροῦν νά γίνουν. Πραγματική ταραχή όλης τής κοινωνίας.

Ό Θεός μέσα στις έντολές τοῦ δεκαλόγου έχει συγκαταλέξει και τήν έντολή για τήν άποφυγή τοῦ πάθους τής κλοπῆς, και λέει: **«ού κλέψεις».** Σ' όλόκληρη τήν Άγία Γραφή τό πάθος αυτό κατακρίνεται, και ό Θεός μέ διάφορα σημεῖα δίνει νά καταλάβουν οἱ άνθρωποι ότι, τό πάθος τής κλοπῆς είναι αντίθετο μέ τό

θέλημά του καί ασύμφορο γιά τούς ανθρώπους. Γι' αυτό καί ὁ ἀληθινός πιστός ἄνθρωπος, σέ ὅποια δύσκολη κατάσταση κι ἄν βρίσκεται, ποτέ δέν καταφεύγει σ' αὐτή τήν ἀμαρτωλή πράξη. Πιστεύει στόν Ἅγιο Θεό καί κυρίως στήν θεία πρόνοιά του. Καί ὁ Θεός δέν τόν ἐγκαταλείπει. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἔχουν νά ὁμολογήσουν ἄπειρες περιπτώσεις τῆς θείας βοήθειας. Οἱ κοσμικοί ἄνθρωποι, ὅλοι αὐτοί πού ἔχουν πατέρα τους τό διάβολο, ἔχουν ἄλλο σκεπτικό. Λένε: **«Δούλεψε νά φᾶς καί κλέψε νά ἔχεις».** **«Μέ τό σταυρό στό χέρι, προκοπή δέν κάνεις».** Οἱ φράσεις αὐτές εἶναι καθαρά δαιμονικές. Εἶναι ἄρνηση τῆς δυνάμεως καί τῆς ἐνισχύσεως τοῦ σταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἀποδοχή τοῦ δαιμονικοῦ πνεύματος, τοῦ παράνομου πλουτισμοῦ καί ὅλων τῶν ἀμαρτωλῶν προεκτάσεών του. Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦν νά ζήσουν χωρίς τήν κλοπή.

Ἡ ἄσχημη οἰκονομικοκοινωνική κατάσταση τῶν τελευταίων ἐτῶν στήν Ἑλλάδα εἶναι φανερό ἀποτέλεσμα τῆς κλοπῆς, πού εἶχαν ἐπιδοθεῖ οἱ περισσότεροι τῶν Ἑλλήνων. Ἡ κλοπή εἶχε ἀναδειχθεῖ ὡς τό μεγαλύτερο προσόν πού μποροῦσε νά ἔχει κάποιος. Σχετικά πολύ λίγοι ἔκλεψαν ὑπερβολικά μεγάλα ποσά, ἀλλά καί ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἔκλεψαν ἀνάλογα μέ τή δυνατότητά του ὁ καθένας. Δυστυχῶς, ἀπέναντι στόν Θεό, ὅλοι εἴμαστε ὑπόλογοι καί ὅλοι ἔχουμε ἀνάλογο μερίδιο ἐνοχῆς στήν κατάσταση πού ἔχει περιέλθει ἡ χώρα μας. Ἴσως καί γι' αὐτόν τόν λόγο δέν ἀντιδροῦμε ὅσο θά ἔπρεπε, ἀναλογιζόμενοι τήν προσωπική μας εὐθύνη.

Τό θέμα, ὅμως, δέν εἶναι οἰκονομικό ἢ κοινωνικό ἢ πολιτικό. Τό θέμα εἶναι πνευματικό. Καί ἄν δέν τό λύσουμε μέ πνευματικό τρόπο, ἡ ἄσχημη κατάσταση θά παραμείνει γιά πολύ χρονικό διάστημα. **Ἡ πράξη τῆς κλοπῆς δέν ἔχει διάσταση οἰκονομική, ἀλλά πνευματική. Ὅταν κλέβω, δέν εἶμαι ἐνοχος ἀπέναντι στόν ἄλλο ἄνθρωπο ἢ στό κράτος. Εἶμαι ἐνοχος στόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό.** Ὅλες οἱ ἀμαρτωλές πράξεις πού γίνονται εἰς βάρος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἢ καί τῆς φύσεως ἀκόμη, ἔχουν τήν ἀναφορά τους στόν Ἅγιο Θεό, πού εἶναι ὁ δημιουργός τῶν πάντων καί ὁ αἰώνιος νομοθέτης τοῦ τρόπου ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ὁλόκληρη ἡ Ἅγια Γραφή, αὐτό προσπαθεῖ νά μᾶς δώσει νά κατανοήσουμε. Πολύ, ὅμως, φανερά καί χαρακτηριστικά τό ἀναφέρει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός στό λόγο του, πού ἀναφέρεται στήν ἡμέρα τῆς κρίσεως. **«Ἐφόσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε».** **«Ἐφόσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδέ ἐμοί ἐποιήσατε».** (Ματθ. ΚΕ' 40,45) Ταυτίζει τόν ἑαυτό του μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Δηλαδή, ὁ, τι κάνουμε στούς συνανθρώπους μας, καλό ἢ κακό, οὐσιαστικά δέν τόν κάνουμε σ' αὐτούς, ἀλλά στόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό.

Πῶς, λοιπόν, θά λυτρωθοῦμε ἀπό τά δεσμά τοῦ πάθους τῆς κλοπῆς; Πῶς θά σταματήσουμε νά κλέβουμε; Θά λυτρωθοῦμε, ὅταν ἐννοήσουμε ὅτι ἡ κλοπή καί τό κάθε πάθος ἀναφέρεται στό Θεό, ὅτι προσβάλλει τόν Θεό. Μποροῦμε νά κρυφθοῦμε ἀπό τόν Θεό; Ὅλα, μπροστά στό Θεό εἶναι **«γυμνά καί τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, πρός ὃν ἡμῖν ὁ λόγος».** (Ἐβρ. Δ' 13)

‘Όλα μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ εἶναι γυμνά καί ξεσκεπασμένα, Σ’ αὐτόν θά δώσουμε λογαριασμό, Σ’ αὐτόν θά ἀπολογηθοῦμε.

Τόν ἄλλο ἄνθρωπο μπορῶ νά τόν κοροϊδέψω. Τό κράτος μπορῶ νά τό ἐξαπατήσω. Μποροῦμε μέ ποικίλα τεχνάσματα νά ξεφύγουμε τήν δικαιοσύνη τοῦ κράτους. ‘Όμως, μήν ἀπατώμαστε ὅτι μποροῦμε νά διαφύγουμε καί τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. **«Κύριος κρινεῖ τόν λαόν αὐτοῦ. Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χείρας Θεοῦ ζῶντος».** (Ἐβρ. Ι΄ 13) Λέει ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος ὅτι, ὁ Κύριος θά ἀποδώσει τή δικαιοσύνη στό λαό του, στούς ἀνθρώπους. Μή ξεγελιώμαστε, εἶναι φοβερό νά πέσει κάποιος στά χέρια τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ.

Αὐτό, λοιπόν, πού μένει σέ μᾶς, εἶναι νά ἀλλάξουμε τρόπο σκέψεως καί τρόπο ζωῆς. Δηλαδή, νά μετανοήσουμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή, νά σταματήσουμε νά κλέβουμε. Εἶναι ἀπλό.

‘Ο Ἀπόστολος Παῦλος, μεταξύ πολλῶν παραγγελμάτων πού ἀναφέρονται στήν καθημερινή ζωή τῶν πιστῶν, συμπεριλαμβάνει καί τό μεγάλο πάθος τῆς κλεψιάς, καί γράφει στούς χριστιανούς τῆς Ἐφέσου: **«‘Ο κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δέ κοπιᾶτω ἐργαζόμενος τό ἀγαθόν ταῖς χερσί, ἵνα ἔχη μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι... καί μή λυπεῖτε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τοῦ Θεοῦ ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως».** (Ἐφεσ. Δ΄ 28-30) Αὐτός πού κλέβει ἄς μήν ξανακλέψει, ἄς κοπιᾶζει μάλιστα περισσότερο κι ἄς ἐργάζεται μέ τά χέρια του, γιά νά ἔχει νά δίνει καί σ’ ἐκεῖνον πού ἔχει ἀνάγκη. Καί μή λυπᾶτε τό Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, μέ τό ὁποῖο σφραγισθήκατε ὡς δικοί του γιά τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας, ὅταν ὅλοι μας θά ἀποκτήσουμε τήν τέλεια ἀπολύτρωση. Σάν νά μᾶς λέει, εἶστε παιδιά τοῦ Θεοῦ, μήν κλέβετε. Μή συμπεριφέρεσθε ἄσχημα. ‘Ο Θεός, τό Ἅγιο Πνεῦμα, λυπᾶται γι’ αὐτές τίς πράξεις σας. Τά παιδιά τοῦ Θεοῦ δέν κλέβουν, δέν συμπεριφέρονται ἔτσι.

Εὔχομαι πρός τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό γιά ὅλους, ὥστε νά γλυτώσουμε ἀπό τό φοβερό πάθος τῆς κλεψιάς.

‘Ο πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου